

verantur

DISPUTATIO PHILOSOPHICA
INAUGURALIS
De
NATURA ACCIDEN-
TIS IN GENERE,

Quam

DIVINA ASSISTENTE GRATIA:
Cum consensu & approbatione Venerandæ & Ampli-
simæ Facultatis Phil: in Regia Academia CHRISTINæ,

Magnifico Rectore

Plurimum Reverendo & Clarissimo Viro,

DN. M. MARTINO STODIO,
LING. PROFESS. PUBL. & Past. in Lund Vigilantissimo,

Speciabiliq; Decano,

Consultissimo & Præcellentissimo Viro,

DN. M. MICHAEL O. VVEXIONIO,
Philosoph. Pract. & Histor. P. PUBL. Celeberrimo,

SUB PRÆSIDIO,

Reverendi & Præclarissimi Viri,

DN. M. NICOLAI L. NYCO-
PENSIS, Log: & Poës: Profess: PUBL: acutiss: Præceptoris,
Fautor: & Promot: sui gratâ mente ætatem honorandi.

*Pro Gradu Magisterij in Philos. ejusq; Privilegijs consequendis in Au-
ditorio Superiori placide examinandam proponit*

P E T R U S S. L V B B E H Sveo-Gothus,

Ad diem 27. Aprilis Anni 1647.

A B O Æ,

Excudebat Petrus Wald / Acad. Typogr. 1647.

F. C. Epengraui.

DN. M. MARTINO STODIO.
THE PROTESTANT CHURCH OF NEW YORK.
THE PRESBYTERIAN CHURCH OF NEW YORK.
THE METHODIST CHURCH OF NEW YORK.
THE BAPTIST CHURCH OF NEW YORK.
THE CHURCH OF CHRIST.
THE CHURCH OF THE SAVIOR.
THE CHURCH OF THE HOLY SPIRIT.
THE CHURCH OF THE SABBATH.
THE CHURCH OF THE SABBATH DAY.
THE CHURCH OF THE SABBATH DAY.
THE CHURCH OF THE SABBATH DAY.

ПАТРИАРХАЛЪ СЪССЪДЪМЪ
Абдюлъ-Азиз Ахмадъ-Махмудъ
А О А

IN N O M I N E J E S U
T H E S I S I.

Ogitanti mihi Eequidnam Eruditissimorum viro-
rum oculis, pro laudabili multis ab hinc seculis eo-
rum more, qui ad honores Academicos adspirant, ven-
tilatione dignum, publica in disquisitione à me submit-
teretur, sese obtulit conspiciendā competitoris mei peraman-
tēr colendi Disputatio de primaria Entis *specie substantia* in-
stituta. Unde permotus operæ precium me facturum
arbitrabar, si alteram Entis *speciem accidentis* nomine in-
signitam, rudi penicillo pro ingeni modulo adumbra-
rem.

II. Ad accuratam & omnibus numeris absolutam
accidentium, sicut & Cæterarum rerum Cognitionem
cum nequeamus in hac vitâ pervenire: (*obstat enim intel-
lectus imbecillitas, vita brevitas, laboris difficultas, opinionum
diversitas, rerum cognoscendarum varietas*) contenti simus
oportet qualicunq; & mediocri scientia, juxta illud Ho-
ratij

Est quadam prodire tenus, si non datur ultra.

III. De natura itaq; accidentium in Genere acturi
consultum esse duximus certis cancellis nos includere,
ne in devia à proposito nostro, certa methodo destituti
abriperemur. Primum itaq; Generalem accidentis de-
finitionem, Deinde distributionem, Postea proprietates
inculcabimus.

IV. Ad primum membrum quod spectat, missis a-
liorum opinionibus, hanc in proscenium adducimus
definitionem: *Accidens est Ens quod Extraessentialiter affi-
cit substantiam.*

V. Circa hujus definitionis exegesis in considerationem veniunt duo I. *Definitum* II. *Definitio*. Prius vocem accidentis complectitur, in qua spectanda sunt tria. *Etymologia vel notatio*, *Synonymia vel equipollentia*, *Homonymia* seu vocis *ambiguitas*.

VI. Nominis notationem seu derivationem quod concernit. Dicitur *accidens* quasi ad cadens, quod scilicet, cadat ad substantiam. Iuxta Primam ergo vocis *impositionem*, ea quae Substantiae adhaerent, accidentia vocantur, sed iuxta famosorem *significationem* appellantur accidentia quae Substantijs inhærentur. Utrisq; tamen eadem accidentis appellatio tribuitur quia utraq; participant formalem accidentis rationem, quam in Extraessentiali habitudine ad substantiam collocare non dubitamus.

VII. Ad *Synonymiam* quod attinet. Græcis in communi Pathos, à Scaligerio diathesis, ab Aristotele Symbebicos, ab alijs attributum & adiuncitum. Sed an hæ appellationes sint rei exesse congruae, rationes dubitandi non desunt. vide Clariss. Scheibl. Metaph. l. 2. c. 6. n. 4.

VIII. Succedit *Homonymia* libranda. Colligimus ex ijs quibus opponitur *accidens*, quinq; potissimum illius significata. Opponitur enim vox *accidentis*. 1. *Subjecto* in qua oppositione sortitur significationem adjuncti, cui aliquid subjicitur, h.e. quod aliud se prius extraessentialiter afficit; quomodo locatum appellare possumus *accidens loci*, aquam Spongiæ. 2. *Proprio*, quod emanat ex subjecti *Essentia*, eiq; necessariò adiacet. In hac positione *accidens* definitur id, quod potest adesse vel abesse (intellige Logicā vel mentis abstractione, non semper Physicā & reali separatione) circa subjecti corruptionem, puta *Substantiam*, non *accidens*.

dentalēm, & vocatur aliās accidens *Prædicabile*. 3. *Neces-*
sario, quod non contingit aliter se habere, vel quod non
potest non esse ob summam & intimam causā cum ef-
fe&co cohæsionem. Et sic accidens est idem quod con-
tingens, causale & fortuitam, quæ significatio locum
obtinet in illo. *Arist. s. Metaph. c. 30.* Accidentis h. e. for-
tuiti, non est scientia. 4. *Substantia* & vocatur accidens
Prædicamentale, quod licet non pertineat ad substantiæ
constitutionem, eam tamen afficit vel inhærendo, vel
ab ea fluendo, vel anhærendo, vel circumfistendo. Et
in hac significatione id ipsum impræsentiarum acce-
ptum volumus. 5. *Illis accidentibus in Specie* quæ substanci-
am extrinsecus afficiunt & denominant h. e. quæ ex-
tra substantiam existunt, & denominant illam per modum
essen di ad, vel circa, vel ab. Sunt enim acciden-
tia in duplii differentia: quædam *Intrinseca* h. e. intra-
substantiam tanquam subjectum suum existentia, ut
quantitas, qualitas, passio. De quibus intelligendum
venit illud Philosophi Effatum: Accidentis esse est in-
esse PRÓTOS & propriè, de extrinsecis verò DEUTEROS &
non nisi per similitudinem qualem cunq; quod illorum
rationem quodammodo imitantur; quædam *Extrinseca*,
h. e. Extra substantiam Existentia, ut, quando, ubi situs
habitus.

I X. Absolutis & ponderatis ijs, quæ ad vocem spe-
cant, ad Posterior scilicet definitionis realis analysin pro-
grediendum erit. In quâ duo occurruunt membra quo-
rum unum generis, alterum differentiæ rationem repræ-
sentat.

X. Generis vice fungitur Ens, quod Latius se Ex-
tendit quam accidens. Latitudine enim suâ comple-
titur substantiam & accidens, & de utroq; prædicatur

in quid. Verum hæc non sufficiunt ad rationem formam generis propriè ita dicti, sed qualem eunq; tantum cum genere analogiam inferunt. *Conditiones* enim generis propriè ita dicti, ex ejus definitione colligimus sequentes. 1. Genus non debet prædicari conversim vel reciprocè de illo cuius est genus : quâ conditione distinguitur genus à definitione, quæ cum suo definito reciprocatur. 2. Genus debet prædicari in quid. In quæstione autem quid est, ea dicuntur attribui & prædicari, quæ aptè respondent cum interrogatur quid sit res proposita. *Arist.lib.1. Top.cap.5.* Per quam conditionem Excluduntur à communione generis, differentiæ cum primis generales, quæ licet prædicentur de speciebus ipsis, & quidem reciprocè, non tamen prædicantur *in quid sed in quale.* 3. Id quod genus est, debet de pluribus differentiis specie prædicari, quæ conditio discriminis generis & speciei nobis ostendit.

XI. Ex his tale fabricamus argumentum: Cui hæc conditiones omnes simul sumptæ non conveniunt, id generis rationem propriè ita dicti non obtinet. Sed Enti hæc conditiones omnes simul sumptæ non conveniunt: Ergò Ens non potest generis rationem propriè ita dicti obtinere.

XII. Minor probatur. Nam tertia hic deficit, quod requisita illius nobis demonstrant, quorum duo sunt. 1. Ut ea, quorum Genus est, *Essentialiter* distinguuntur. 2. Ut ea quæ de uno genere participant, sint *differentia* nō autem distinguuntur per se tota. *Differentia* dicuntur, quæ in aliquo convenient, & in aliquo sui, h.e. propriâ differentia distinguuntur. Diversa vero dicuntur, quæ cum sint distincta, non tamen distincta sunt per aliquid sui, h.e. per differentiam aliquam, sed per se ipsa tota.

XIII. Ex his patet 1. Quid sit specie differre, nem
pe nil aliud quam differentia specifica & essentiali di-
stingvi. 2. Quod Ens praedicitur de substantia & acci-
dente non instar generis univocis de speciebus, quia sub-
stantia & accidentis non sunt specie differentia, sed pri-
mò diversa. Si enim esset aliqua differentia accidentis
per quam distingveretur à substantia, illa differentia
non esset Ens, quia differentia non solum discriminat spe-
cierem à specie, sed etiam à Genere, ideoq; Genus speciei de
ipsa praedicari nequit.

XIV. Cum igitur Genus univocum non sit Ens respectu
substantiae & accidentis, erit analogum, quia largitur no-
men & definitionem suam utriq; sed non & què primo; Substantiae nimirum prius, accidenti posteriorius & cum de-
pendentia, tam ratione essentiae quam cognitionis illius
ad substantiam. Qua de causa Averroë dicitur potius
Entis Ens quam ipsum Ens; quin & Philosopho aliquando
non Ens vocatur sensu non absoluto sed comparato, quod
scil. accidentis non sit Ens tam nobile quam substantia.

XV. Jam ad alterum Membrum quod differentiae
partes sustinet progressum facimus, idq; reliquis defini-
tionis verbis Exprimimus. quae sunt: *Quod extraessen-
tialiter Substantiam afficit.* In exegesi hujus membra singula
verba sunt pensitatione accurratori digna. Ideoq;
ne quicquam ad illustrationis definitionem faciens ul-
trò præterire videamus, ordine singula ad limam ex-
minis revocabimus.

XVI. Primò dicitur quod afficiat. Est autem affi-
ce re hoc in loco nihil aliud quam attribui vel convenire.
Quicquid enim Substantiae verè convenit & attribuitur,
sive id fiat Essentialiter sive Extraessentialiter, id eam affi-
ce perhibetur. Secundò quod afficiat substantiam. Ac-
cidens

cidens enim cum sit posterius Entis analogatum, & in Essendo & cognoscendo à substantia tanquam à priori seu principaliōri Entis analogato dependeat, quæ dependentia facit, ut accidens per habitudinem ad substantiam necessario definiendum. Tertiò quod afficiat substantiam Extraessentialiter, h. e. Extrinsicè, vel à posteriori, & hoc vocabulum propriam & formalem rationem accidentis in genere exprimit, & ad eam limitat phrasin afficere substantiam. Sunt enim quæ & Essentialiter vel intrinsicè & à priori substantiam afficiunt, quæ tamen iū censur accidentium non veniunt, sed ad classem substantiarum referuntur.

XVII. Ex his simul etiam liquet, quod in Explicatione termini Extraessentialiter, utentes termino Extrinsicè, non opponamus eum Inherentiae nonnullorum accidentium quæ afficiunt substantiam per modum Essendi in, sed Essentiali substantiae constitutioni, quam accidentia non ingrediantur, Extrinsicè substantiam afficere dicuntur; quam explicationem haud obscurè innuit verbum afficere in strictiori significatione acceptum. Sic enim afficere & affectio, & quæ his conjugata sunt, notant ea quæ essentiam consequuntur, non autem constituunt.

XVIII. Est ergo, ut summatim dicam, accidentis nihil aliud quam Ens, quod afficit substantiam, nec tamen illius Essentiam, vel Essentialēm constitutionem ingreditur, sed eam consequitur & attribuitur ipsi per modum Essendi in, ab, circa vel ad.

XIX. Tantum de definitione accidentis in genere. Contra quam nobis objicitur vulgata & trita Philosopherum sententia, Essentiam accidentium in Inherentia aptitudinali consistere HOMOPSYCHOS docentium, unde illud in ore omnium: Accidentium esse est inesse. Ab hac sensib[us] com-

communi sententia Philosophorum nobis religio esse
deberet, nisi veritatis studio duceremur.

XX. Quod ut eo melius constet necessarium est, ut
sententiam nostram paucis explicemus ac declaremus.
Non enim simpliciter pristinam illam usuq; receptam
longo, autoritate præstantissimorum philosophorum
suffultam & approbatam sententiam, per nostram defi-
nitionem expunctam & explosam volumus. Sed men-
tem illorum sanam retinentes achyrologian tantum
phræeos improbamus & emendamus².

XXI. Phrasis *tou inesse propriè inherentiam* significat,
quod n̄eminem, nisi cui volupe est cum rectâ ratione in-
fanire, puto inficiaturum: Est autem *inherentia duplex*
1. *Actualis*, qua accidens actu inhæret substantiæ. 2. *Apti-
tudinalis vel potentialis*, qua accidens potest, vel qua a-
ptum est inhærrere substantiæ: Neutra autem significatio
illius si proprietatem suam tueatur, totam accidentis in
genero considerati, naturam vel essentiam exhaustit.

XXII. Non *Actualis*. Actualitas enim connotat Exi-
stentiam: Essentia autem ut sic præscindit ab existentia.
Spectatur enim essentia sub statu actuali & possibili; &
Existentia competit rei productæ, h.e. in statu *actuali con-
stituta*. Cum ergò hic agatur de generali Essentia ace-
cidens, facilis erit conclusio, quod non consistat in actua-
li inhærentia. Non enim competit illi existentia, ergò
nec *actualis inhærentia*.

XXIII. Non *Potentialis seu aptitudinalis*. Essentia enim
generis debet esse diffusa ad quaslibet suas species: Sed
inhærentia aptitudinalis non est talis. Dantur enim ac-
cidentia quibus omnino non convenit inhærentia, ut
actio, habitus, quando, ubi &c. Ergò inhærentia aptitu-
dinalis non constituit essentiam accidentis in genere, u-

ti nec ob eandem rationem inhærentia abstractè & præcisè considerata.

XXIV. Cum ergò extra dubitationis aleam sit possum 1. Phrasin *tu ou inesse* propriè inhærentiam significare. 2. Inhærentiam actualem non convenire essentiæ accidentis in genere considerati. 3. Nec inhærentiam aptitudinale totā illius Exhaurire naturam; liquidò hinc constat phrasin *tu ou inesse* minus convenientem esse ad essentiam accidentis generalem constituendam.

XXV. Cum mens Philosophorum à nostrâ non sit aliena, definitionem illam communem, usuq; tritam ab impetu nonnullorum qui gaudent altercationibus liberam & immunem asserimus sequenti distinctione vocis inhærentiæ: Hæc enim sumitur bifariam 1. Aliquando opponitur *adherentia*; Et sic inhærrere dicuntur quæ intra subiectum recipiuntur. In quo significatu non omnibus accidentibus convenit; ut Exempla superius allata probant. 2. Aliquando opponitur *TIA YTHYPARXIAI* sive *τὸ per se subsistere*; Et sic inhærrere dicuntur quæcunq; substantiam afficiunt & predominant extra essentialiter, sive id fiat per *inherentiam*, (termino hoc strictè accepto) sive per *adherentiam*, sive per *circumstantiam*, vel quocunq; alio modo. Atq; in hac significatione omnia accidentia dicuntur inhærrere. Quamvis igitur *inhærentia* in significatione hæc latiori usurpata accidentium essentiam à priori non constituat. ut superius demonstratum est; tamen haud incommodè illis *essentialis* dici poterit à posteriori. Cum ita proprium & innatum sit accidentibus *inhærrere in subiecto*, ut nullibi, sine illo Existant. Sed illud tamen *inhærrere* est quasi additum quiddam essentiæ. Ergò non est ipsa essentia.

XXVI. Accidentis definitionem excipit illus di-

Atributio. *Accidens difficitur in Novem genera generalissima, quæ sub se, comprehendit, ut sunt: quantitas, qualitas, relatio, actio, passio, quando, ubi, situs, habitus.*

X X V I I. Circa hujus distributionis explicationem tres sece offerunt quæstiones discutiende, Prima est: An bona sit divisio accidentis in hæc novem genera? Secunda: qualis sit divisio, an univoca vel analoga? Tertia: quis ordo servandus in accidentium distributione?

X X V I I I. De prima quæstione sententiarum apud Philosophos divortia sunt: Alij culpant illam abundantia, alij defectus. Nos ab accusatione utriusq; eam vindicamus illiusq; sufficientiam & bonitatem sequenti ratione probatam damus: Quot sunt genera extraessentialiter afficiencia substantiam primam, tot etiam sunt accidentia; At novem sunt duntaxat ejusmodi genera, nec plura nec pauciora. Ergo novem duntaxat sunt accidentia, nec plura nec pauciora. Majoris fundamentū ponitur in ipsa generali accidentiū essentia consistente in afficiendo Extraessentialiter substantiam primam. Unde formamus tale argumentum: Si generalis accidentium essentia consistit in Extraessentialiter afficiendo substantiam, utiq; varietas accidentium, sumitur ex varietate afficiendi substantiam. Sed prius est verum & posterius. Minoris veritas elucet antithesēos resolutione, quam conflictui disputationis reservamus, ideoq; labore probandi eam nunc supersedebimus.

X X I X. Secundæ quæstionis utrumq; membrum Patronos quoq; suos habet, qui sententiarum suarum probationibus abundant; Sed nobis arridet posterioris assertio, pro quâ ita ratiocinamur: In quacunq; divisione divisum communicat nomen & Essentiam ANÍSOS, membris suis dividentibus, illa est analogia, (intellige analogiam intrinsecam attributionis) Sed in hac divisione accidentis id fit: Primariò

enim accidens convenit illis quæ substantiam extra-
essentialiter afficiunt per inhærentiam propriè ita dictam. Se-
cundariò v. quæ illā afficiunt, per adhærentiam vel circumstan-
tiā. Ergo concludimus, quod hæc divisio sit analoga non univoca.

XXX. Ad tertiam questionem quæ est de ordine
accidentium nos jam convertimus. In ordinatione
autem illorum, vestigia distributionis accidentium usi-
tatae insequemur. Sunt enim accidentia vel *Absoluta*,
quorum essentia, respectum ad terminum (ad terminum
dico, non ad subiectum, quem omnia accidentia invol-
vunt) omnino respuit, ut sunt *quantitas* & *qualitas*: Inter
hæc priorem locum occupat *quantitas* ordine 1. *Cogni-
tionis*, radicatur enim in substantijs materialibus, qua ta-
libus: In modo autem *cognoscendi*, progredimur, ut à
temporalibus ad æterna, ita à materialibus ad immate-
rialia. 2. *Natura*, inhæret enim materiæ, quæ omni cor-
pori naturali præsupponitur, & formæ tanquam subje-
ctum substernit: Accidentia verò quæ *materiam* con-
sequuntur (*qualis* est *quantitas*) naturâ priora sunt illis, quæ
originem ex forma traxerunt, ut est *qualitas*. Vel *Respe-
ctiva*, quorum essentia tota consistit in relatione ad aliud,
& hæc tertium in ordine accidentium occupant locum;
Vel *Mixta*, quæ ex complicatione substantiæ cum præ-
dictis accidentibus oriuntur, qualia sunt, *actio*, *passio*,
quando, *ubi*, *situs*, *habitus*. Ethis ultimus inter acciden-
tia tribuitur locus, quod ante dicta præsupponant &
qualicunq; modo connotent.

XXXI. Succedit tertium disputationis membrum
Proprietates accidentis complectens'. Variæ dantur ac-
cidentis affectiones quas in autoribus cuiilibet, qui ope-
ram suam illis navare satagit, investigare & cognosce-
re integrum erit. Nobis autem ex omnibus sequentes

sub

sub incudem contemplationis revocare visum fuit.
XXXII. *Prima hæc esto: Omne accidens fluit à substantia.* Dependent enim accidentia à substantijs in fieri, esse & operari 1. Radicaliter & Principaliter 2. Remotè vel *Propinquè* verum tamen non inficias imus, unum accidentis immediatè ab alio sumere ortum; ut qualitates secundæ à primis, habitus ab actionibus crebrioribus.

XXXIII. *Secunda: Nullum accidens est principium substantiæ, intellige principale.* Est enim illà posterius & ab ea promanat; non autem *instrumentale*; Instrumenti enim vice fungi & vi idipsum pellere in productione substantiæ Physicorum schola docet:

XXXIV. *Tertia. Nullum accidens Essentiam rei immutat.* Valet 1. De mutatione quæ fit per se, non de illa quæ fit per accidens. Non enim raro contingit, ut mutationis accidentibus proprijs, subjectum quoq; ipsum mutationem naturaliter subire cogatur. Dico naturaliter, nam hyperphysicè fieri potest, ut sublatis accidentibus proprijs subjecti essentia maneat sarta & tecta. 2. De mutatione substantiali, non accidentalí. Mutatio equidem accidentium affert quoq; mutationem subjecto, nimirum *accidentalem non substantialē*. Manent enim accidentia semper Extra Essentiam subjecti, sive adsint, sive absint, & ut illa citra accidentium implicationem semper in se integra & perfecta sit.

XXXV. *Quarta, Accidens non migrat de subjecto in subjectum.* Ratio hujus proprietatis ex ipsa accidentis definitione sumitur. Accidens enim definitur, quod sit in subjecto. In quo autem semel esse cœpit, id nunquam deserere potest, per migrationem in aliud. Intellige autem hic *accidens, numero, non specie idem.* De illo Zabarella de ortu & interitu c.9. sic inquit: Migratio ejus-

dei numero accidentis ex uno subjecto in aliud, impossibilis est; de hoc vero, quod alijs communicari queat, dubium non est. Sic e.g. Idem specie cum eo, quo praceptor est imbutus habitus sapientiae, transit a praceptore in discipulum per diligentem informationem & exhortationem.

XXXVI. *Quinta, Plura accidentia specie differentia possunt simul haberere in eodem subjecto.* Limitatione non indiget: radiat enim luce myriadum Exemplorum; sic in homine sunt, *Theologia, Philosophia, pietas, eruditio, fortitudo, temperantia, &c.*

XXXVII. *Sexta, Accidentis non est accidens.* Canon hic verus est. 1. De Subjecto in hæsionis, non attributionis, ut sensus sit: Accidens non est in hæsionis subjectum, sed attributionis. 2. De Subjecto quod, non quo, ut sensus hinc talis emergat: Unum accidens, et si alteri non insit, ut subjecto quod existentiam largienti, inest tamen eidem, ut subjecto quo, velut conditioni seu prærequisitiæ dispositioni, sine qua accidens aliquod subjecto in hæsere non possit. Nota vero conditionem & dispositionem hanc Propriè subje&um non esse, non enim largitur accidenti existentiam, quod ad rationem subjecti propriam spectat. Verumtamen nomine subjecti gaudet ob sequentes rationes (1) Quia in prædicando, alteri accidenti subiectur instar verè proprie& dicti subjecti. (2) Quia accidentia manant ab accidentibus tanquam a subjectis. 3. Limitatur Canon hoc modo: *Accidens non est accidenti accidens nisi ambo accidenti eiusdem.* Sic calor est accidens ignis: Calori vero aliud accidens adiicitur, nempe levitas. Hæc ergo tribuitur calori, sed quia hic & illa igni accidunt. Unde manifestum fit, quod unum accidat

cidat alteri, non quasi hoc in subiectum propriè dictum trahatur, sed quod ipsum eiusmodi subiecto accidat, cuius vi & virtute alteri illi, eo quod rationem subiecti *impropriè* & *laxè* accepti habebat, subsistentiam largitur, 4. Valet de accidente, *respectivè* non *absolutè* considerato; Accidens enim quatenus accidens, non induit rationem subiecti. Ergò nec datur aliud ipsius accidens: Hoc enim respectum importat ad subiectum. Quod si verò *respectivè* consideretur subiecti recipientis, quorundam accidentium rationem in se suscipere affirmamus.

XXXVIII. *Septima*, Accidens supervenit Enti in actu existenti. Intellige de ente in actu perfecto & completo existenti, non de eo quod aptum est perfici & determinari per alium actum perfectiorum. Quod enim hujusmodi supervenit Enti, id substantiale quid esse potest.

XXXIX. *Ottava*, Accidentia non habent materiam; Valet 1. De materia ex qua seu *Physica* & *sensibili*, quæ propria est corporum naturalium; non autem de materia in qua, circa quam, *Logica* seu *Intelligibili*. 2. De materia proprie non *Analogicè* dicta. Habent enim potentiam passivam, quæ materialè est analoga. Unde alij extulerunt propositionem: Accidentia non habent quidem materiam & formam; habent tamen aliquid *materiale* & *formale*, h. e. ut Scaliger inquit; habent essentiam conflatam ex actu & potentia.

X L. *Nona*, Accidentia prædicantur paronymos de substantijs. Intellige de prædicatione regulari & propria non figurata. Ratio pendet ex ipsa definitione accidentis, quod *Extrinsicè* & *Extraessentialiter* substantiam afficiat.

X L I. *Dicima*, Accidens & substantia opponuntur contradictione, 1. Ratione quorundam attributorum, qualia sunt esse in subiecto, & non esse in subiecto, qualia sunt contradicentes.

dicentia; non autem ratione *Essentiae* & in se specata: Sunt enim utrobiq; termini affirmantes & positivi; at in omni contradictione alteruter terminus est negatus. 2. Ratione *analogiae* & *similitudinis*, quam habent cum contradictorijs in eo, quod *medium* non admittant. Hæc enim proprietas imprimis convenit contradicentiis, de quâ cum *substantia* & *accidens* quoq; participant in classem contradicentium, per *similitudinem*, h. e. non per *essentiam*, quam cum contradicentibus habent *identitatem*, transferuntur.

XLII. Undecima, *Quod est in uno accidens in alio non est substantia.* Admittitur 1. De *substantia* strictè prout accidenti *contradistinguitur*, non verò Latè pro *essentiâ sumpta*. 2. De *accidente in oppositione ad substantiam*, non item ad *subjectum* considerato; Hoc enim posteriori modo cum voce *adjuncti* coincidit. Sic licet in se sit *substantia homo*, est tamen *accidens Loci*.

Quamvis plura de accidentibus in genere dicenda forent, nobis, cum sit temporis habenda ratio, hæc paucula sufficiant.

*Te Deus alme Precor nostris conatibus ad sis
Atq; regas mentes flamine, Christe, tuo.*

COROLLARIA

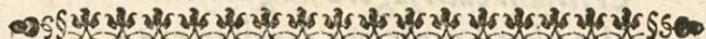
I.

ANCœlum sit corpus solidum? N.

2. An

2. An astra respectu quorundam effectorum
sint causæ particulares? Aff.
3. An sol die Paschatos tripudiet? N.
4. An materia queat habere rationem efficien-
tis? A. D.
5. An forma incurrat in sensus? N. D.
6. An Privationi convenient qualitates & ef-
fecta? N. D.
7. An hic syllogismus sit connexus?
Si Socrates est virtute præditus, est laude dignus,
Si Socrates est justus, est virtute præditus,
E. Si Socrates est justus, est laude dignus.

S O L I D E O
G L O R I A.

Ornatissimo atq; humanissimo Viro,

DN. PETRO SUENONIS
LBVBTH/ ingenio, diligentia, atq; modestia a
teneris mihi cognito: Nunc Philosophiae Cand. haud
immerito, eruditam pro gradu Magisterij di-
sputatione proponenti, hocce tetrastilo-
cho, quavis districtissimus ex
animo tamengra-
tulabar,

J Am tibi multorum quæ annorum parta labore
Laurus, sera quidem, PETRE, sed apta venit:

Quam precor, o faustum! Sic pluribus inde precabor.
Pauca roga mea nunc consule Musaboni.

MICHAEL O. WEXIONIUS
P. Prof. & Fac. Ph. Decanus.

IN DISPUTATIONEM INAUGURALEM

Præstantissimi & Literatissimi,

DN. PETRI LVBETH O-GOTHI,
Philosophiæ Candidati meritissimi, amici
sui sincerè dilecti,

Diversos diversa trahunt: ast florida virtus
Quem capiat semper, rara videtur avis.
Invenies auri validi qui fame Laborant,
Et sitiunt culti jugera magna soli.
Invenies aliosq' mero qui largiter ora
Perfundunt, atq' id præmia magna vocant.
Ast melior tibi mens, jugis virtutis amator,
Musas qui vigili sedulitate colis.
Ergo agè pro meritis Lætus mi PETR E capesses
Jura Magisterij: serta parata cape.
Sit vox eo felix & honor, quem FOVA secundet:
Sit precor in cunctis spes tibi certa Deus.

Honoris & amoris ergo sic applau-
dere voluit

GEORGIVS ALANUS
Phyl. & Bot. Profess.

Hu-

Viro - Juveni Doctrinâ & moribus Or-
natissimo,

DN. PETRO S. V. B. E. H/
In Regijs, DORPATENSI & CHRISTI-
Nèa, Academijs mihi, ut commilitoni, ità ho-
spitibus gratissimo, pro Gradu in Philosophia ob-
tinendo de Naturâ Accidentis in Gen. do-
ctè Disputanti, Amico synce-
rè colendo.

Gratia nî Mus. m decoret, sit vilior alga,
Nec scio conteni magis an contemnere nata,
Prudenter Petrus Luuth est utramq; secutus,
Nil pol mortali divinius ACCIDIT ulli!
Ex pietate fluit cunctis quæ gratia grata est.

Amoris & honoris ergo
gratulabar

JOHANNES E. TERSERUS Min.

Præstantissimo & Doctissimo,
Dn. PETRO S. V. B. E. H/ Philo-
sophiae Candidato meritissimo; Conterraneo, fau-
tori & amico suo honorando; De Accidente in Genere, Pro
summo in Philosophiâ gradu consequendo,
perdoctè differenti.

IS mihi dicatur perfectus in arte Magister.,
Qui potis objectum fingere ritè suum;

Ejus

Ejus & ingenium tenet, ut, quid ipse vocetur:
Quem pars officij non fugit ulla sui.
Jure magisterij clarus magnatur honore,
Qui novit quicquid maximus orbis habet;
Dextrè virtutem factis novitq; referre;
Omnia prudenti cum ratione videntur.
Est tibi virtutum trames, Doctissime PETRE,
Cognitus & tritus: quod tua vita probat.
Es doctus lingvas, studijs & septemplicis artes:
Quod nōrunt cuncti; quod tua scripta probant,
Pars potior rerum nullo fulcimine nixa;
Rerum major pars accedit usq; alijs:
Quod dum discursu, Claro sub PRÆSIDE, monstrans,
Pastor ab Amphryso te vocat usq; suum.
Sit felix cœptum! vovo. Sic doctus Apollo
Ornabit digitum; cinget honore caput.

*Animo ut occupatissimo; sic lubens merito
applausit*

RICHARDUS RICH₊ ROSINU_S
Norcop. O-Gothus.

